

Закохані в місячному сяйві

Володимир Гринечко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Загадкове зникнення дитини

Капітан міліції Башаренко прямував до дверей, але несподіваний телефонний дзвінок змусив зупинитися. «Ну й деньок! Навіть у відпустку спокійно піти не дадуть», — промайнуло в голові. Він швидко повернувся до столу й підняв трубку.

— Башаренко слухає!

Але ніхто не подавав голосу.

— Алло! Алло!

Мовчання тривало.

«Що за дикі жарти?!» — подумки обурився капітан. Йому кортіло сказати, що не має наміру гратися у піжмурки, слухаючи в трубці дихання невідомої людини. А втім, може, вона ще не вирішила, говорити йому чи ні. Що ж, нехай подумає. Не квапити ж цю людину. Може, у неї і справді щось важливе, тому їй нелегко відважитися повідомити якусь значущу інформацію.

— До вас зараз зайде жінка, — нарешті почув незнайомий чоловічий голос.

— Добре! Я прийму її! — погодився Башаренко. — Про це можете не турбуватися.

— У тому, що ви її приймете, не сумніваюся, — сказав незнайомець. — Телефоную не для того, щоби попросити вас забезпечити візит цієї дами...

— То в чому ж річ?

— Жінка, яка ось-ось зайде до вас, говоритиме неправду.

— Ось як! Судячи з ваших слів, ви маєте знати, чому це так і що змушує її до брехні...

— З'ясовуйте, але без мене. Сподіваюся, ви зрозуміли?

— Так, пане, але все-таки хочу знати, хто ви, і звідки вам відомо, що жінка говоритиме неправду?

Знову запало тяжке мовчання.

— Алло! Алло!

— Я вас слухаю.

— Ви не відповіли на мої запитання.

«І треба ж такому статися саме сьогодні! Ну гаразд, не захотів той назвати свого імені, хай уже. Але ж він навіть не вважав за потрібне сказати, в якій справі має зайти жінка. А взагалі — у цьому проглядається щось серйозне. Хоча б тому, що незнайомець говорив з великою обережністю. До того ж за мовленими словами криється його бажання бути від цієї справи подалі. Отже, треба з'ясувати, що це все означає».

Капітан квапливо зняв трубку.

— Галино Романівно! Скажіть, будь ласка, звідки тільки-но телефонували мені?

— Зачекайте хвилиночку!

Тим часом рипнули двері, й до кабінету тихо увійшла струнка, ще молода жінка. Її вигляд настільки вразив Башаренка, що він мимоволі опустив руку зі слухавкою. Але, почувши голос телефоністки, відразу ж схаменувся і притиснув ебонітову трубку до вуха.

— Вікторе Сергійовичу, ви слухаєте?

— Так! Говоріть!

— Вам телефонували із шостого мікрорайону.

— Дякую!

Башаренко швидко перевів погляд з телефона на жінку, яка стояла біля порога. Жоден опис не зміг би передати м'яку чарівність і дивовижні риси її вродливого обличчя. Однак не краса привернула увагу капітана, а те, що відвідувачка була явно стривоженою. Вона ніби щойно втекла від небезпечних переслідувачів, які за нею гналися. Жінку опанували страх та хвилювання, котрих вона ніяк не могла позбутися. Її великі блакитні очі гарячково блищали. Обличчя виражало незмірний біль та відчай.

Приглянувшись, Башаренко зрозумів, що одного разу вже мав честь зустрічатися з цією на рідкість красивою жінкою. Пам'ять миттєво відтворила хвилюючу картину. В нього швидше забилося серце, коли згадав, як кілька років тому ця відвідувачка, тоді ще юна дівчина, на пероні дивилася з болем і тривогою в душі, судячи з лиця, на вагони, що рушили з місця. Вона, мабуть, із усією гостротою відчула, що разом з поїздом віддаляється її щастя. Можливо, назавше.

Дівчина тоді стривожено прикипіла поглядом до вагонів, що набирали ходу, і, не витримавши, стрімголов кинулася до ешелону.

— Куди ти, донечко, вернися! — кричала навздогін її мати. — На кого мене залишаєш?!

— Пробачте, мамо! Але Андрій врятував мені життя! Він поранений, і я не можу його залишити.

Мати у відповідь ще щось кричала дочці. Але та вже нічого не чула. Коли дівчина підбігла до останнього вагона, її погляд був прикутий до його підніжки. Зіна зрозуміла, що на ходу застрибнути на неї не зможе. Однак продовжувала бігти. Та, знесилена, раптом спіткнулась і впала, вдарившись головою об бетон. Першим до дівчини підбіг Башаренко і взявся допомагати їй...

Тепер, дивлячись на цю жінку, капітан про себе відзначив, що Лідовська подорослішала, розцвіла жіночою вродою і стала ще привабливішою. Спостерігаючи за нею, він не сумнівався у її горі. Тому якомога м'якше сказав:

— Проходьте, будь ласка, Зінаїдо Михайлівно. Я вас слухаю...

Жінка зробила кілька кроків. З її очей покотилися сльози. Зупинившись, вона кілька секунд стояла нерухомо. Нарешті переборолла емоції і почала говорити.

— У мене... У мене... — та, подивившись у спокійні розумні очі Башаренка, Лідовська відразу ж знітилась. Їй здалося, що його проникливий погляд спроможний зазирнути в душу, читати чужі

міркування. Від цього жінці стало не по собі. Капітан нібито вгадав її думки і поспішив відвести очі вбік.

— Сідайте, будь ласка, пані Зінаїдо, — сказав тихим оксамитовим голосом і показав на стілець.

— Дякую.

Вона несміливо підійшла до стільця і, немовби чогось боячись, присіла на краєчку.

— Розповідайте, що у вас сталося... — даючи змогу зосередитися, Башаренко дістав зі столу якісь папери і почав їх перегортати.

— Біда у мене, пане Вікторе! Дуже велика біда! — витираючи хустинкою сльози, сказала тремтячим голосом після хвилинного схлипування. — У мене пропала дитина!

— Як це — пропала? — відсуваючи папери, уточнив капітан.

— Викрали мою дитину, а хто — не знаю. Дуже прошу вас, Вікторе Сергійовичу: допоможіть знайти синопка!

— Еге ж... — машинально чухаючи потилицю, в задумі протягнув Башаренко. — То, звісно, дуже погано... Але я впевнений, що все буде добре. Дитину вашу обов'язково знайдемо, — заспокоював жінку.

— Легко сказати: знайдемо... А синопка нема вже шість діб...

— І ви увесь цей час мовчали? — з подивом уточнив капітан. — Нікуди не зверталися?

Жінка, важко зітхнувши, опустила голову. Обличчя її було бліде і виражало явне сум'яття.

— Перед тим, як викрали Богданчика, ми з чоловіком посварилися. Потім я пішла на роботу, а чоловік, Никодим, поїхав до своєї матері в інше місто. Я думала, дитину він узяв із собою. Намагалася дотелефонуватися, але Никодим вимкнув мобілку. Потім усе-таки з'ясувала, що чоловік сина не забрав. Коли Никодим повернувся від матері, Богданка нам підкинули, але хто це зробив,

не знаю. Потім його знову викрали.

Лідовська на мить замовкла, прислухаючись до веселих криків малечі, яка гралася неподалік на дитячому майданчику.

— І де б я не була, і що б не робила, — продовжила зі сльозами на очах, — переді мною завжди, вдень та вночі, — мій дорогий синочок. Мене ніби переслідують його радісний крик, приємний голосочок, що пестить душу, веселий задержуватий сміх...

Лідовська вимовляла ці слова з такими горем, болем, відчаєм, що Башаренко здригнувся.

— Напочатку я сподівалася, що Богданчика повернуть, але тепер надія остаточно пропала. Мабуть, дитину десь надійно заховали або відвезли з нашого міста подалі, щоб ніхто не міг знайти.

На жінку в її материнському горі Башаренко дивився з виразом безмежного співчуття і жалю.

— Скажіть, Зінаїдо Михайлівно, скільки років вашому синочкові?

— Два з половиною.

— Сподіваюся, ви його увесь цей час десь розшукували?

— Так, звичайно, — витираючи зволожені очі, відповіла тремтячим голосом. — Шукали у родичів, друзів, знайомих, сусідів, зв'язувалися з лікарнями, моргами...

— А чому ви, пані Зінаїдо, відразу не звернулися в міліцію? — цілком логічно поцікавився Башаренко.

Лідовська явно не знала, що відповісти. Вона не хотіла відкривати таємницю, що не давала спокою вже більше року.

— Вибачте, пане Вікторе, але я не можу відповісти на ваше запитання...

— Не відповідайте, це ваше право. Але все-таки сподіваюся, що ви скажете, де і коли викрали Богданка...

— Близько вісімнадцятої години.

— У якому місці?

— З дому його викрали.

— Ви сина коли-небудь фотографували?

— Так, звичайно.

— Може, у вас є зі собою його світлини?

— Ні. Про це я не подумала.

— Ну, що ж, — сказав Башаренко, постукуючи пальцями по столу, — в такому випадку постарайтеся, Зінаїдо Михайлівно, описати, як виглядав ваш син. У що був одягнений? Може, в нього є якісь особливі прикмети...

Лідовська швидко і докладно описала, які у дитини волосся, лоб, очі, ніс, губи, підборіддя та інше. Однак абсолютно нічого не сказала про те, у що був одягнений Богданко. Спробувала говорити, але відразу ж зупинилась. І це, природно, не могло вислизнути з поля зору уважних очей Башаренка. Хто-хто, а мати мала б знати, яким був одяг її дитини під час викрадення! І вже тим більше не могло не насторожити капітана збентеження й занепокоєння жінки, коли він спробував з'ясувати питання про одяг. Башаренко пильно подивився на Лідовську. Ще зовсім недавно застигле на її обличчі зніжковіння раптом змінилось якимось відчаєм і навіть страхом. Такий вираз давав усі підстави не вірити їй. Тим більше після того, як невідомий чоловік попередив телефоном, що жінка говоритиме неправду.

Однак капітан не сумнівався в тому, що дитина пропала. Природно, поведінка Лідовської видавалася дуже суперечливою. І все ж він не наважувався на поспішні висновки. Тим більше — на версію причини зникнення малюка, навіть незважаючи на те, що всім єством відчував, і не тільки відчував, а був вельми й вельми переконаний у тому, що Лідовська чогось не договорила. Намагається приховати від нього якусь важливу інформацію.

Бо чому ж мати ще зовсім маленького і безпорадного дитинчати прийшла в міліцію тільки через шість діб після його викрадення. Невже ця нещасна жінка, яка тепер потупила голову, чогось боїться? А якщо так, то чого саме?

Спираючись ліктями об стіл, Башаренко закрив долонями обличчя. Він намагався знайти зв'язок між страхом несподіваної відвідувачки і таємничою поведінкою чоловіка, який йому телефонував.

Опустивши долоні, капітан дуже здивувався, коли побачив вільний стілець, на якому щойно сиділа Лідовська. Вона була вже біля дверей.

— Чому так поспішно йдете? — з прикрістю запитав капітан.

Лідовська зупинилася біля порога. З гірким роздратуванням кинула:

— Іду, бо, здається, розповіла вам усе!

— Не зовсім так... — заперечив Башаренко. — Гаразд, ви хоча б скажіть, чи підозрюєте когось у викраденні вашої дитини... — запитав якомога делікатніше.

Жінка неохоче підійшла до столу, за яким сидів капітан. У її погляді несподівано зблищали злісні вогники. Лідовська, немов загнаний звір, який шукає виходу, тепер готова була кинутися з кулачками на Башаренка. Вона дивилася так, ніби він був винуватцем її горя. Капітан чекав усього, що завгодно, однак не такого розвитку подій. І, природно, різка зміна в поведінці Лідовської викликала подив.

— Отже, бажаєте знати, кого я підозрюю... — протягнула іронічно. — А може, ви хочете ще, щоб я вказала, де Богданчик?! Га? Адже вам тоді не довелося б думати. Ламати собі голову, де шукати його, — жінка перевела подих. — Але я не знаю, хто викрав мого сина! Не знаю, де він! Чусте!? Не знаю! Не знаю! — раптом в істериці закричала і знову залилася сльозами. Узявшись за голову,

безпорадно опустилася на стілець.

У кабінеті запала глибока тиша. Лише зрідка з вулиці долинали голоси дітлахів, які продовжували ігри.

Башаренко не наважувався порушувати тишу: не хотів дратувати і без того розтривожену жінку. Йому здавалося, що тепер навіть заспокійливі слова можуть викликати в неї негативну реакцію.

Ні, ні, капітан зовсім не був байдужим до горя Лідовської. А навпаки, щиро співчував їй і в душі шкодував жінку. Тому, що добре розумів, як важко матері зниклої дитини. І все-таки ніяк не міг второпати, чому Лідовська настільки гостро на все реагує. Адже, по суті, навіть з найменшого приводу її обличчя змінюється. То в її руках відчувається неспівмірність, що доходить до скрутності, то жінка несподівано вибухає і готова кинути на слідчого. Такі різкі перепади в психіці було важко зрозуміти, тим більше пояснити. В усякому разі, схоже на те, що за цим ховається важлива таємниця.

А Лідовська, заспокоївшись, була вже готова відповідати на запитання.

— Якщо вас, Вікторе Сергійовичу, ще щось цікавить, то прошу... — перервала вона думки Башаренка.

— Так, звичайно, так. Хочу знати, за яких обставин викрали вашу дитину...

Її погляд збляк і обважнів. Вона з болем у душі скривилася. Зітхнувши, почала оповідь.

— У день зникнення сина мені зателефонував один чоловік. Ми знаємося вже давно. Точніше, ще зі школи... Він попросив мене, щоб я зайшла до нього в дуже серйозній і невідкладній справі.

У неї здригнувся голос. Губи затремтіли.

— І ви пішли? — обережно запитав Башаренко.

— Так. Не могла відмовитися. Богданчик тоді спав, мені було шкода його будити... Вирішила довго не затримуватися, але коли

повернулася, синочка в будинку вже не було. Не знайшла його ні в сусідів, ні у родичів. Він немов провалився крізь землю.

— Ви можете назвати прізвище чоловіка, який вам телефонував? — запитав Башаренко. — Хочу додати: це дуже і дуже важливо, бо від цього значною мірою залежить, наскільки швидко ми знайдемо вашу дитину.

Лідовська, притиснувши руки до серця, мовчала. Вона не без здригання згадувала, як одного разу її чоловік Никодим, напившись до чортиків, програв дружину бандитам у карти. Мало того, він підказав, де, коли і як краще її схопити, щоби без зайвого шуму. Природно, бандити скористалися його порадою. Коли вона пізно вночі поверталася з роботи додому, вони у безлюдному місці напали на неї. Заломивши назад руки, силоміць заштовхали в машину й відвезли в ліс. Перебуваючи у шоковому стані, вона з усіх сил виривалась і при цьому подряпала ватажкові банди обличчя. Вони тоді накинулися на неї, як звірі. Рвали на ній сукню, били, гвалтували її, знущалися над оголеним тілом. А коли їм усе це набридло, вирішили взяти за неї викуп у її багатого батька.

Однак ні тортури, ні хитрування бандитів не змогли зламати волю жінки. Ватажок на прізвисько Крутозмій подав їй мобільний телефон, щоб вона зв'язалася зі своїм батьком. Лідовська жбурнула мобільний з такою силою, що він, ударившись об камінь, розлетівся на частини.

Крутозмієм трусило від обурення. Скрививши у злій гримасі губи, він задихався від люті.

— Ну, постривай, стервозо! — зловісно вигукнув. — Ти в мене ще будеш туфлі лизати!

— Не дочекаєшся! — спокійно відповіла жінка. — У серці я маю Господа Бога, і ви більше нічого мені не зробіте, — опустившись на коліна, спрямувала погляд до Неба й почала пристрасно молитися.

— Те, що ти молишся, — добре, — трохи зм'якнувши, сказав після паузи Крутозмій. — Усі ми в цьому світі грішні. Хто більше, хто менше. Але перед смертю повинні обов'язково молитися, щоб очистити душі від гріхів.

— Пильнуй, щоб не запізнився з молитвами, — іронічно сказала Лідовська, піднімаючись із колін. — Адже ти збираєшся вбити людину, чи не так?

— Так, — підтвердив Крутозмій. — Але в цьому винна ти, тільки ти!

— Це чому ж? — здивувалася Лідовська.

— Твій батько, будучи директором, розорив завод, на якому я працював. Робітників викинув на вулицю, а новітнє обладнання, верстати порізав на металобрухт і відправив за кордон. Грошики, дуже великі грошики поклав собі до кишені. У твого батька було кілька таких заводів, і всі вони перетворилися на руїни, а люди залишилися без роботи.

Крутозмій замовк. Важко, переривчасто зітхнувши, продовжив, обпікши Лідовську поглядом:

— Чи то комусь там, нагорі, було вигідно прибрати конкурентів руками твого батька, чи хтось намагався послабити і без того слабку державу... А може, те й інше. Га? Як гадаєш?

— А я тут до чого? — обурилася Лідовська.

Крутозмій єхидно посміхнувся:

— Твій чоловік — такий самий виродок, як твій батько. Він програв тебе в карти. Тепер ти наша і повинна працювати на нас, інакше відправимо тебе до твоїх предків. Помиратимеш довго, і тобі буде дуже й дуже боляче. Тож вибирай: кара або життя у цьому прекрасному світі.

— На вас, покидьки, я ніколи не працюватиму! — категорично заявила Лідовська. — Якщо вб'єте мене, на ваші душі впаде страшний гріх. Ви всі будете горіти в пеклі!

Обличчя Крутозмія раптом стало заклопотаним. Він кілька секунд розмірковував, потім повернувся до бандитів, які сиділи на зваленому дереві.

— Ви чули, що сказала Зіна? — уточнив. У його голосі прозвучали нотки страху перед Всевишнім. — Може, нам краще зберегти жінці життя?

— Не впізнаю тебе, Крутозмію. Ти здрейфив! — піднімаючись з місця, сказав Гарпун — бандит із двома глибокими шрамами на обличчі. — По-перше, ми засвітилися. Якщо її відпустимо, вона відразу ж побіжить у «лягавку» і настукає на нас. А по-друге, наша красуня сама собі вибрала кару.

Крутозмій сумно похитав головою, потім відсторонено мовив:

— Ну що ж, у такому разі готуйте все необхідне для страти.

Поки бандити готувалися, до них непомітно підкрався чоловік. Його вразило те, що побачив і почув. Ні, він не здригнувся, не злякався, а взявся гарячково міркувати, як вирвати жінку з бандитських лап...

«І ось тепер капітан намагається вплутати в цю брудну справу порядну, шляхетну людину, яка, ризикуючи життям, врятувала мене від неминучої болісної смерті, — роздумувала Лідовська. — Але ж Никодим міг вчинити з дитиною так, як зі мною. Тим більше, після того, як йому стало відомо, що Богданчик — не його рідний син».

Піднявши голову, Башаренко подивився на Лідовську. Її чоло було нахмуреним і вкритим крапельками поту від страшних думок.

— Зінаїдо Михайлівно, ви не відповіли на моє запитання...

— Вибачте, Вікторе Сергійовичу, але я ні прізвища, ні імені чоловіка, який вас цікавить, назвати не можу, — заявила твердо. — Впевнена: він жодного стосунку до цієї справи не має, а отже, вважаю зайвим турбувати цю людину.

— Ну, добре, нехай буде по-вашому, — погодився капітан. — Тоді хоча б скажіть, як ваш знайомий вимовляє звук «л»...

Від подиву і страху жінка ніби завмерла. Вона нерухомо сиділа на стільці зі широко відкритим ротом, немов їй не вистачало повітря.

Башаренко налив склянку води і подав Лідовській.

— Дякую, — слабким голосом мовила вона. Потім ковтнула води і, дзенькаючи склянкою, тремтячими руками примостила її на підставку.

— Звідки ви знаєте цю людину? — запитала.

— Ось що вас цікавить... — зачекавши, капітан відповів лише після того, як спіймав її гарячковий погляд. — Я вашого знайомого зовсім не знаю, але буду радий з ним познайомитися. Правда, перед вашим приходом він мені телефонував.

— Щось про мене розповідав? — стривожилася Зінаїда.

— Так, звісно. Ваш знайомий попередив мене, що ви будете говорити неправду.

Ці слова явно збентежили Лідовську. Вона зблідла.

— Значить, ви мені не вірите? — запитала, наморщивши лоба.

— Навіщо так відразу, адже я вам цього не говорив.

...

Далі — у повній книжці «Закохані в місячному сяйві».

nashaknyga.com.ua